

Ἀδελφοί μου,

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Ἦδη, ὅσοι εἴσθε τοῦ Ἑσώτου κύκλου, γνωρίζετε ὅτι, εἴσθε προέκτασις ἐνὸς ἑσώτου ἑαυτοῦ, τοῦ ἑαυτοῦ σας Θεῖας Μονάδος πού εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ εἰς τὴν Πολλαπλότητά Του, Υἱὸς Θεοῦ, Υἱὸς Ἰψίστου.

Γνωρίζετε ἐπίσης ὅτι ὡς προέκτασις εὐρίσκασθε μέσα εἰς τὸν κόσμον τῆς ὑπάρξεως, ταυτοχρόνως πού εἴσθε καὶ μέσα στὸν κόσμον τοῦ ΕἶΝΑΙ.

Εἴσθε μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ ὡς Θεῖα Μονάς καὶ ὡς προέκτασις ὑπάρχετε ὡς Αὐτοεπίγνωσις Θεῖα, ὄχι ἀκόμα ὡς Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις. Ὅσοσον Αὐτοεπίγνωσις ἐτοίμη νὰ διέλθῃ διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν πού διέρχεσθε διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου εἶθε πλέον Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις, μία Αὐτοεπίγνωσις πού ἀντιλαμβάνεται τὸν ἑαυτόν της σὰν πλήρη μὲν ἑαυτό, ὡς ὅσον ξεχωριστὸν ἑαυτό ἀπὸ τὸ ὅλον.

Προσέξτε στὸ σημεῖον αὐτό. Προηγουμένως εἴσθε αὐτοεπίγνωσις, προέκτασις ὡς ὅσον τοῦ Ἑαυτοῦ ΘΕΙΑΣ ΜΟΝΑΔΟΣ, προσέξτε το αὐτό. Μὴν νομίζετε ὅτι ἡ προέκτασις ἀρχίζει μετὰ τὴν διέλευσιν διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἡ προέκτασις ἀρχίζει πολὺ προτοῦ διέλθετε διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου. Διέρχεσθε διὰ τῆς Θεῖας Πανσοφίας, Παναγαθότητος καὶ Παντοδυναμίας, εὐρίσκασθε ταυτοχρόνως ὡς Αὐτοεπίγνωσις - Θεῖα Αὐτοεπίγνωσις - αἰθανομένη ὡς ἐν μὲ τὸν Ἑσώτατον Ἑαυτόν, Θεῖαν Μονάδα καὶ εἴσθε ἡ Θεῖα Μονάς ἀκόμη, ἔστω καὶ ἂν αἰσθάνεσθε ὅτι εἴσθε προέκτασις τῆς Θεῖας Μονάδος Ἑαυτοῦ σας ἔστω καὶ ἂν γνωρίζετε ὅτι ὁ Ἑαυτός σας Θεῖα Μονάς ἔχει μυριάδας ἀκτινοβολίας καὶ προεκτάσεις ὡς εἴσθε ἑσῆς ὡς ἀκτινοβολία - προέκτασις μέσα σὲ μίαν ἔννοιαν Χώρου καὶ Χρόνου.

Ὅστε, ἡ ἔννοια τοῦ Χώρου καὶ τοῦ Χρόνου ἀρχίζει προτοῦ ἀκόμα διέλθει ὁ ἑαυτός σας ἀκτινοβολία διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου.

Ὅμως πολὺ διαφορετικὴ αὐτὴ ἡ ἔννοια. Ἐκεῖ ἡ ἔννοια ὅσον τοῦ Χώρου ὅσον καὶ τοῦ Χρόνου εὐρίσκονται μέσα εἰς μίαν Ἀπόλυτον κατάστασιν καὶ ὄχι τοποχρονικὴν ἀντίληψιν, προσέξτε τὸ σημεῖον αὐτό. Ὁ Χρόνος καὶ ὁ Χῶρος εἶναι καταστάσεις εἰς τὴν Ἀπόλυτον τῶν πραγματικότητά. Ἐνῶ ὡς ἀντιλαμβάνεσθε τώρα τὸν Χρόνον καὶ τὸν Χῶρον μέσον γεγονότων καὶ ἀλλαγῆς καταστάσεων καὶ ἀντιλήψεων δὲν εἶναι τίποτε ἄλλον παρὰ τοποχρονικὴ ἀντίληψις τοῦ Χρόνου καὶ τοῦ Χώρου. Ὅστε εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ διαφορά.

Ἄν καὶ πέραν τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου εἰς τοὺς Θεοὺς Ὁρίζοντας τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ δὲν ἔπῃρχε μία κάποια ὑπὲρ ἔννοια νὰ εἶπω Χρόνου καὶ Χώρου εἰς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ, ὡς Πραγματικότητος καὶ ὄχι ὡς ἔννοιας ἀντιληπτῆς τότε ἡ θέωσις καὶ ἡ Ὀντοποίηση δὲν θά ὑπῆρχον. Θά εἰσερχώμεθα μέσα σὲ μίαν Ἀπόλυτον κατάστασιν. Θεοδητὸς πού δὲν θά διέφερε ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξίαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει.

Εἶναι ἡ πρώτη φῶς ἴσως πού ἀκοῦν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν ἄνθρωποι. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἔμως πού θά διέλθετε διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου γίνεσθε Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις καὶ ἐδῶ κάποιος θά μᾶς πῇ. Ἀφοῦ ἡ Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις εἶναι αἰώνιος, πῶς τώρα μᾶς λές ὅτι ἀρχίζει, ἔχει ἀρχήν, δημιουργεῖται; Στὸ σημεῖον αὐτό θέλω νὰ προσηλωθῆτε. Ναι. Δημιουργεῖται ὡς μία νέα κατάστασις ὄχι ὡς Αὐτοεπίγνωσις.

Καὶ δίδω τὸ παράδειγμα. Μία ἀκτινοβολία τοῦ ἡλίου διαπερῖ τὸ διάστημα, φθάνει μέχρι ἐνὸς ἀνοικτοῦ παραθύρου, διέρχεται διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, τώρα παίρνει τὸ τετράγωνο σχῆμα τοῦ παραθύρου τὸ φῶς, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιο.

Πλέον ἔχω ἓνα σχῆμα φωτός πού θά τὸ διακρίνω μόλις τὸ φῶς αὐτὸ πέσει ἐπὶ τοῦ πατώματος. Διέρχεται διὰ τοῦ παραθύρου, ἀλλὰ τὸ φῶς ὅσον ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐντὸς τοῦ δωματίου εἶναι τὸ ἴδιον. Δὲν εἶναι κάτι τὸ διαφορετικόν. Εἶναι κάτι ἀνάλογον μὲ τὸ δ, τι ἔχω πεῖ. Δημιουργεῖται μία νέα κατάστασις, προσθέτομεν τὴν λέξιν Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσιν.

“Ωστόσο, ως Αυτόεπίγνωσης προτού διέλθη και μετά που διέρχεται είναι ο ίδιος έαιτός, Πλήρης, Άμέριστος, Αιώνιος, Άμορφος, Θεός, ο έαιτός σας. Καί διατηρεῖ όλα αυτά ως αυτόεπίγνωσης, άκόμα και όταν πέση ως σκιά φως μέσα στους τοποχρονικούς κόσμους τόσο ως μόνιμη προσωπικότης αυτόεπίγνωσης ή άκόμη και ως προσωπικότης αυτόεπίγνωσης μέσα είς τά στενά πλέον όρια της αντίληψως του Χρόνου και του Χώρου, του Χρόνου ως ένός ώρισμένου Χώρου και ώρισμένου Χρόνου μέσα στα γεγονότα. Στο φαινόμενο της Ζωής.

Μέ αυτά θέλω νά κάνετε διαλογισμόν και μίαν σύγκρισιν.

Πώς είναι μέσα στον τοποχρονικόν κόσμον των τριών διαστάσεων στον κόσμον της παχυλής ύλης, της παρουσίας προσωπικότητος αυτόεπίγνώσεως, ή έννοια ή αντίληψη του Χώρου και του Χρόνου ως λόγου χάριν ένός δωματίου, ένός όδου, μιās συνοικίας, μιās πόλεως, ένός έθνους του πλανήτη σας.

Τί άλλο μπορεί νά σας προσφέρη την έννοιαν του Χώρου μέσα στον κόσμον των τριών διαστάσεων; και του Χρόνου τί άλλο παρά γεγονότα μιās ώρισμένης έποχής με τές ιδιοτροπίες εκείνης της έποχής. Η έννοια του Χρόνου, είναι τόσο πολύ χρωματισμένη με την αντίληψιν της έποχής και του τρόπου ζωής και των συνθηκών που κυριαρχούν μέσα στην έποχήν εκείνην. “Ωστε είναι πολύ περιορισμένη και ή έννοια άκόμη του Χρόνου και ή διαδοχή των γεγονότων. Καί τί είναι μέσα στον Χώρον και τον Χρόνον ή ηλικία ένός ανθρώπου; Καί μετά άφού διαλογισθεῖτε πλήρως είς τά φαινόμενα αυτά της έννοίας επί της αντίληψως του Χρόνου και του Χώρου θά προσπαθήσετε νά διαλογισθήτε τί έννοοῦμεν μέ τον Χρόνον και τον Χώρον της Ψυχής αυτόεπίγνώσεως. Σάς βοηθώ μέ τό νά σας άναφέρω την λέξιν “Υπερσυνειδητον Αυτόεπίγνωσιν.

Πέραν του κόσμου των τριών διαστάσεων, στους κόσμους των τεσσάρων, των πέντε, έξη διαστάσεων, της έβδόμης καταστάσεως που ώστόσο εκεί τόσο ο Χρόνος και ο Χώρος ως αίώνιο παρόν είναι πραγματικότης. Προσέξτε την φράσιν.

Αίώνιο παρόν! “Ωστε κάτι πρέπει νά ύπάρχη που νά συνενώνη τές δύο καταστάσεις, νά άφαιρή την έννοιαν του αντίληπτου και νά μάς εισαγάγη μέσα είς την πραγματικότητα που δίδει τό αντίληπτόν. Καί άκόμη στο στάδιο αυτό, είναι δύσκολο νά εισέλθετε στην πραγματικότητα.

“Ομως σας λέγω ότι έχετε εισέλθη ήδη είς την Βασιλειαν των Ούρανών έντός ύμῶν. Θαρσεῖτε. Θά προχωρήσετε. Πώς έχετε εισέλθη! “Υποσυνειδητα ή γνώσις αυτή σέ σας γίνεται ήδη κάτι τό όποτον αισθανεσθε ως άληθές, πρώτον.

Δεύτερον, τά τοποχρονικά που μέχρι της στιγμής αυτής γύρω σας σας φαινόταν τό πᾶν, τώρα τά δέχεσθε ως μίαν άπαραίτητον κατάστασιν, άναγκαίαν κατάστασιν, ώστόσο όμως, έχασε πλέον την δύναμιν του ο Χρόνος και ο Χώρος ως έννοια έπάνω σας, ή μήπως κάνω λάθος;

“Έχετε εισέλθει ύποσυνειδητως. Η πρώτη αυτή γνώσις είναι που σας κἀνει νά προχωρήτε τά πρώτα βήματα σας είς την βασιλειαν των Ούρανών έντός ύμῶν. Θαρσεῖτε!

Μπορεῖ νά εῖπω ήδη ότι την Ούρανίαν αύρα αυτής της πραγματικότητος την έχετε αισθανθῆ, έχετε νοιώσει ότι πέραν από τές τοποχρονικές δοκιμασίες και θλίψεις ύπάρχει μιὰ κατάσταση πλέον που όνομάζεται “Μακαριότης”. Δέν την γνωρίζετε, δέν την γνωρίζετε, την διαισθανεσθε!

Αυτήν την Μακαριότητα την διαισθανεσθε, ναί ή όχι; εῖπα δέν την γνωρίζετε. Γνωρίζετε αυτήν την στιγμην ότι κάτι τέτοιο είναι ή πραγματικότης που κάποτε θά φθάσετε. “Ας τό θέσωμεν διαφορετικά. Γνωρίζετε ότι τά τοποχρονικά αυτά είναι φευγάλα και θά τελειώσουν κάποτε και πέραν τούτων κάτι πρέπει νά ύπάρχη και όν αυτό που ύπάρχει δέν είναι ή έκμηδένισις, διότι αν είναι ή έκμηδένισις, πώς από τό μηδέν έχτε έκπηδήσει και ύπάρχετε τώρα και ζητε;

“Η άπλή λογική μάς οδηγεί είς τό συμπέρασμα ότι κάτι ύπάρχει πέραν των τοποχρονικών δοκιμασιών τώρα και ή βεβαιότης ότι όλα αλλάζουν, όλα διαλύονται και πάροικοι εῖσθε, διαβίται. Ποιός δέν τό διαισθάνεται αυτό;

Ποῦτος πιστεύει ὅτι μπορεῖ νά μελῆ σιάνομος σέ μίαν ὄρισμένην ἡλικίαν; σέ ἄλλαν ὄρισμένην κατάστασιν διὰ παντός;

Κανεῖς φινιάζομαι. Ἀκριβῶς ὁ φόβος τοῦ θανάτου εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς διασεθῆσεως προτοῦ ὁ ἄνθρωπος ὀρθολογισθεῖ καὶ σκεφθῆ ὅτι πέραν τοῦ κόσμου τῶν τριῶν διαστάσεων καὶ τῶν φαινομένων θά πρέπη νά ὑπάρχη μιά πραγματικότης.

Καὶ ὑπάρχουν μερικοὶ εἶπεν ὁ Πολύ Ἠγαπημένος καὶ ἐννοοῦσε αὐτοὺς ποὺ ἤκουαν αὐτὰ ποὺ ἀκοῦτε τώρα ἐσεῖς κάτω ἀπὸ τὰς ἐλαίας εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαίων ποὺ δὲν ἐπρόκειτο νά γευθοῦν θάνατον. Διαβάστε μέσα στὸ εὐαγγέλιον ὅσα ἔχουν ἀπομείνει ἀπὸ τὴν συνομιλίαν τοῦ Γαλῦ Ἠγαπημένου μὲ τὸν Νικόδημον. Ἐπίσης διαλογισμὸν ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ Πολύ Ἠγαπημένου. Ὁ θανὼν μεταβέβηκε ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ΖΩΗΝ.

Ἔστωμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Ἐρώτησις: Εἴχατε ἀναφέρει ὅτι ὁ Χρόνος καὶ ὁ Χῶρος εἶναι ὡς ἔννοιες εἰς τὲς τοποχρονικὲς καταστάσεις ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν ἀπόλυτον Ζωὴν εἶναι μιά ἄλλη κατάσταση. Νά τὲς δοῦμεν ὡς ἰδέες ἐκεῖ στήν Ἀπόλυτον Ζωὴν τὸν Χρόνον καὶ τὸν Χῶρον;

Διδάσκαλος: Ὁχι. Μιὰν πραγματικότητα πέραν ἐνοιῶν, ἰδεῶν καὶ τοῦ ἀντιληπτοῦ. Νά τὴν εἶπω θεῖαν Ὑπόστασιν; θεῖαν Ὑπόστασιν, αὐτὴ εἶναι πολὺ πολὺ συνδεομένη μὲ τὴν Φύσιν τοῦ ἰδίου τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Πολλοὶ τὰ συγχέουν μὲ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Ὅμως ὄχι. Δι' ἡμᾶς δὲν εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὁ Χρόνος καὶ ὁ Χῶρος. Μπορεῖ νά εἶναι ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Ἐρώτησις: Ἐνας ὁ ὅποῦτος Λογοισθάνεται καὶ ἔχει ὑπερβεῖ κατὰ κάποιον τρόπον τῆς γοητείας τῆς ὕλης τοῦ Χρόνου καὶ τοῦ Χῶρου, τί ἀπομένει διὰ νά εἰσέλθῃ πλέον εἰς τὴν τελικὴν τελειώσιν;

Διδάσκαλος: Νά μεταπηδῆσῃ ἀπὸ τὴν γνῶσιν εἰς τὴν ἐνοιασθησίαν.

Ἐρώτησις: Ἐνοιασθάνεται ἤδη, Λογοισθάνεται.

Διδάσκαλος: Λογοισθάνεται καὶ ἐνοιασθάνεται ἢ νομίζει ὅτι Λογοισθάνεται καὶ ἐνοιασθάνεται διότι ὅταν προσηλῶνεται στήν γνῶσιν, νομίζει ὅτι Λογοισθάνεται καὶ ἐνοιασθάνεται, θά πρέπη νά προσηλωθῆ γιὰ πολὺ καιρὸν μέχρις ὅτου γίνεῖ ἡ ἀφομοίωσις. Ἀκριβῶς θά μιλήσωμεν γιὰ τὴν μεταβατικὴν αὐτὴν κατάστασιν. Κατ' ἀρχὴν θά ἀντιληφθῆ μίαν κατάστασιν ποὺ θά τὴν ἐκλάβῃ ὡς τὴν Λογοενοιασθησίαν καὶ τὴν Θέωσιν, ὡστόσον, εἶναι μίαν μεταβατικὴν κατάστασιν.

Ἐρώτησις: Τί ἀπομένει μέχρι τῆς τελειώσεως;

Διδάσκαλος: Νά αἰσθανθῆ πλήρως ὅτι εἶναι ἓνα μὲ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ καὶ ὡστόσον εἶναι καὶ ἐκεῖνος ποὺ εἶναι. θά πρέπη νά συνδύσῃ τὴν Ὀντοποίησιν μὲ τὴν Ἀπολυτότητάν του.

Ἐρώτησις: Προηγεῖται ἀσφαλῶς ἡ Ὀντοποίησις τῆς Ἀπολυτότητος ὅσον ἀφορᾷ τὴν Προσωπικότηταν.

Διδάσκαλος: Ἀσφαλῶς. Ἀλλὰ ἂν ὀμιλοῦμεν περὶ ὄντοποίησεως ἤδη δὲν ἔχετε ἀρχίσει τὴν μερικὴν Ὀντοποίησιν; Δὲν εἴστε ἤδη μέσα στήν μερικὴν Ὀντοποίησιν; Ἐχομεν καὶ τὴν πλήρη Ὀντοποίησιν. Ποῖα εἶναι ἡ μερικὴ Ὀντοποίησις; Τὸ νά αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸν σας ὡς ἐγὼ εἶμαι ἐγὼ καὶ νά αἰσθάνεσθε ὡς ἑαυτὸς σας τὴν παροῦσαν προσωπικότηταν αὐτοεπίγνωσιν, ἐπίσης μερικὴ ὄντοποίησις εἶναι ὅταν αἰσθανθῆτε καὶ τὸν ἑαυτὸν σας ὡς ἑαυτὸν σας ὡς ἑαυτὸν σας μέσα εἰς τὴν λεγομένην Ὑπερσυνείδητον αὐτοεπίγνωσιν τοποχρονικῶς διότι ἀργότερα θά γνωρίσετε τὴν Ὑπερσυνείδητον αὐτοεπίγνωσιν τοποχρονικὴν καὶ ὡς κατάστασιν. Βιαζόμεθα νά εἴπωμεν πράγματα ποὺ θά εἶναι γιὰ τὸ ἀπώτερον μέλλον. Ἡ ὀλίγη θά ἔλεγα Ὀντοποίησις εἶναι ὅταν γίνετε ἓνα τόσο μὲ τὸν ἑαυτὸν σας ψυχὴν αὐτοεπίγνωσιν καὶ τὸν ἑαυτὸν σας θεῖαν Μονάδα. Εἶναι μίαν κατάστασιν πολὺ μεγάλην, Θεώσεως. Εἶναι ἡ κατάσταση ἐκεῖνη ποὺ σᾶς δίδει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν χαρὰν νά λέγετε ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἑσμέν, χωρὶς νά βλέπετε τὸ ἀνίστημά σας μικρότερον τοῦ ἀναστήματός ΤΟΥ. Εἶναι δύσκολον νά τὰ ἀντιληφθῆτε τώρα αὐτὰ. Θαρσεῖτε ὁμως. θά νικήσετε τὸν κόσμον.

Ἔστωμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".